

PROKLETÍ AKKADU

Když hněvivý Enlilův pohled
lid Kiše jak býka nebeského zabil
a dům urucký jak mohutný tur srazil, že v prachu
leží,

5 tehdy, když Enlil Sargonovi, akkadskému králi,
kněžství a vládu od země horní k dolní předal,
tehdy Inanna čistá svatyni Akkadu
jako svůj velký ženský palác postavila,
v Ulmaši zřídila trůn.

10 Jak mladík, který dům svůj staví,
jak slabá dívka budující příbytek žen:
aby ve skladištích všechno bylo,
aby město stálo na pevném místě,
aby lid v něm pokrmy vzácné jedl
a vodu vzácnou pil,
15 aby lidé vykoupání dvůr naplnili radostí,
místa slavností krásně ozdobili,
aby obyvatelé města spolu jedli,
aby se ve městě procházeli i cizinci
tak jako ptáci cizí, co ve vzduchu krouží,
20 aby lidé z Marchaši přiváděli divoká zvířata
a s nimi i slony, zvěř vzdálených míst,
jež by se na náměstích mísila
s čistokrevnými psy, s šelmami, s osly z hor a s ovce
s dlouhou vlnou —

nemohla Inanna starostí spát.
25 Tehdy byly domy Akkadu naplněny zlatem,
zářící příbytek, kde přebývala, byl plný stříbra.
Do skladiště měď a cín a také valounky lazuritu,
jako by šlo o pouhá zrnka obilí, dali dovézt.
(Inanna) stařenám dávala dobré rady,

30 starcům svěřila rozumná slova,
mladíkům poskytla sílu k boji,
děti pak obdařila radostí srdce.
(1 řádek fragmentární)
(Akkadové) všude na nástroje hrají,
35 střed města plní zvuk bubínků,
z venkova znějí flétny a harfy.
V přístavu, kde čluny přirážejí, bujně veselí vládlo,
země všechny se nacházely v bezpečí,
lidé žili svůj krásný čas.
40 Jejich král, pastýř Narámsín,
na svatém Akkadu trůnu jak slunce zářivě vycházel,
hradba paláce jeho jak hora sahala až k nebi.
V branách jeho, širokých jako Tigris, co vodu do moře
otevřela křídla dveří Inanna svatá. vlévá,

45 Do země čluny hojnost všeho přivážely.
Lidé z hor Martu, kteří obilí neznají,
skvělý dobytek a skvělé kozy sem přiváděli.
Obyvatelé Meluchy, ciziny černé,
zboží všech cizích krajů Inanně přinášeli.
50 Elamité a Subarejci pro ni jak oslí pytle vlekli.

Vládci a správci paláců,
představení z Gu'edenny
předávali Inanně oběti k svátku Nového roku a měsíce.
V palácích Akkadu, všude jich bylo nadbytek.
55 Avšak ty dary všechny přijmout Inanna schopna již
nebyla.

Lidé se nasytit nemohli rozkoše stavění.

Však výrok Ekuru dopadl na to jak hrobové ticho.
Tu Akkad byl strachu plný,
Ulmaš se začal všeho bát.
60 Z města odešla ona, která tam sídlila,
jak dívka mladá když opouští příbytek žen,

opustila Inanna čistá akkadskou svatyni.
Jako hrdina, který se rychle zbraně chápe,
vytáhne Inanna do bitvy a boje proti městu,
65 nepřátelským vojskům se na odpor staví.

Než přešlo dnů pět, dnů deset,
zavedl bůh Ninurta Mansia,
syna kněžství a syna království,
jemuž byl předán vladařský trůn, do paláce Ešumeša.
70 Bůh Utu vzal Akkadu všechna slova,
Enki mu vylil rozum jeho.
Zář jeho kdysi sahala k samému nebi,
nyní však nitro nebes opustila.
(10 řádků fragmentárních)

Jak po prohrané bitvě byl městu určen úděl špatný,
85 království jeho je sraženo k zemi,
jeho dědictví vniveč se rozplynulo,
v Domě měsíce pokladnice rozmetány jsou.

Narámsín všechno to viděl ve snu,
v nitru svém porozuměl,
90 ústy svými však nikomu o tom nepověděl.
Kvůli Ekuru oblékl smuteční šat,
vůz svůj rohoží zakryl, jaká jen v člunech bývá,
loď nákladní bohatstvím nenaplnil.
Vše, co jako král chtěl by mít, stranou dal.

95 Kdo kdy viděl, aby král roků sedm měl ruce své
složeny v klíně?

Na svatyni Ekur ptal se věštby.
Že chrám však by postavit směl, věštba mu neřekla.
Podruhé na svatyni ptal se věštby.
Že chrám však by postavit směl, věštba mu neřekla.

100 Tu počínání své změnil,
nedbal toho, co slíbil Enlilovi.
Co kdysi mu podmanil, rozmetal nyní,

- vojsko své k boji vyzval.
 Jako silák, jenž velikou má moc,
 105 na Ekur vztáhl svou ruku.
 Jako běžec, jenž pohrdá svou silou,
 svatyní nippurskou pohrdal, jak stála by jen šekelů třicet.
 Jako lupič, který města plení,
 dal ke stěnám chrámů přistavit žebříky.
 110 Aby Ekur zničil jako veliký člun,
 zemi rozkotal jak horu, ve které hledají stříbro,
 aby se zaryl jak do pohoří z kamene lazuritu,
 aby svatyni se země srovnal jak město zachvácené
 bouří,
 na dobývání chrámu — ač hora to není, ve které
 cedry se kácí —
- 115 dal ulít mohutné sekery,
 zbraně se dvěma břity.
 Do kořenů je zatínal,
 otrásal základem země,
 do větví sekerami bušil.
 120 Jak mladík při popravě sklonil chrám šíji svou níž,
 šíje všech zemí dolů se sklonila.
 Dal vytrhat jejich stromy mésu.
 Déšť pak až k nebi vystoupil,
 chrámové dveře vyrval a život v zemi byl odříznut.
 125 U brány, kde obilí sekat se nesmí, dal klasy řezat,
 všem, kdo v Sumeru pracují, poručil obilí kosit.
 Do brány Míru motykou kopal
 a všechn mír země se změnil,
 i mír polí osetých na velkých, širokých nivách.
- 130 Dům v Ekuru se sloupy vysokými na palivo přeměnil.
 Na temný chrám, jenž světlo denní nezná, teď lidé se
 dívají.
 Nyní i boží tabulku Akkadové vidí.
 Bohům Lachama ze svatyně Dubla, kteří tam stáli,
 poručil Narámsín o slitování prosit,
 135 ačkoliv nedělali nic, co by se nesmělo.
 Cedry a cypřiše, strom zabalám i zimostráz,

- rozličné stromoví nippurské svatyně zporážel.
 Zlato její do nádob pro karavany vkládal,
 stříbro její cpal do kožených vaků,
 140 měď její v přístavu sypal jak zrno k odvezení.
 Její stříbro stříbrotepci tavili,
 její drahokamy brousili klenotníci,
 její měď kovali kováři.
 Nebyla to kořist ze zničeného města.
 145 On však dal přistát velikým lodím,
 k chrámu Enlila velikým člunům v přístavu přistát dal.
 Všechno, co ve městě bylo, dal odvézt.
 Když všechno vyvezl z města,
 tu Akkadu osud dobrý byl ztracen.
 150 Když člunům z přístavu vyplout dal — nebylo více
 v Akkadu řádu.

- Bouře, která vše přehluší a je zemi vlastní,
 povodeň pěnící, jež obdoby nikde nemá,
 Enlil — protože Ekur jeho milovaný zničen byl,
 a co víc mohlo být zničeno?—
 pohled svůj k horám, ke kraji nepřátel obrátil.
 155 Z pohoří všem jim dal sestoupit,
 těm, kdo lidem se nerovnajít, jež k lidem počítat nelze.
 Gutejcům, kteří jak pravý národ pouta svá neznají,
 jejichž slova, ač lidem se podobají, jak psí štěkot zní,
 Enlil z hor sestoupit dal.
 160 Vlna za vlnou jak kobylinky pokryli zemi,
 jako síť na zvěř stepní ruce své roztáhli,
 pod rukama nikdo jim neprošel.
 Posel na cesty obchodní nevycházel,
 lodník nejel na člunu po řekách.
 165 Kozy uprchlé z Enlilových ohrad
 šly za svými pastýři,
 krávy zaběhlé z chlévů šly za svými honáky.
 Pole na březích kanálů hlídali,
 na cestách všude seděli lupiči.

170 Křídla bran městských byla zavřena.
Lidé všech zemí plakali hořce za zdmí svých měst.
Ač rozlehlých měst už nebylo, jen záhonky zelenin
zbyly jim.

Města, jež kdysi postavili, zničena byla.
Pole širá tehdy obilí žádné nerodila,
175 v zatopených brázdách nebylo možno ryby chytat,
zahrady nedávaly šťávy na sirup a hrozny.
Z oblaků nadmutých nepršelo, rostliny nerostly.
Za šekel stříbra bylo lze dostat jen půl sily oleje,
za šekel stříbra bylo lze dostat jen půl sily obilí,
180 za šekel stříbra bylo lze dostat jen půl miny vlny,
za šekel stříbra bylo lze dostat jen deset sil ryb.

(1 řádek nesrozumitelný)

Kdo ležel na střeše, na střeše zemřel,
kdo v domě zesnul, pohřben nebyl.
185 Z hladu se lidé navzájem požrali.
V Kiuru, velkém Enlilově místě,
na prázdných ulicích nikdo se neprocházel.
(5 řádků fragmentárních)
Mladíků mrtvoly se na sebe vršily,
krev falešných se mísila se spravedlivých krví.

195 Namísto svých někdejších velikých chrámů si tehdy Enlil
jen malý dům z rákosu vystavěl.
Poklady svatyní od slunce východu do západu
stále se zmenšovaly.
Stařeny od světla odděleny byly,
200 starci od světla oddělení byli.

Po sedm dní a nocí sedm
bubny mocně zněly jak hrom,
činely a puklice jak bouře lomozily.
Ženy staré nepřestávaly volat »ach město mé«,
205 staří muži nepřestávali volat »ach jeho lidé«,
zpěváci nepřestávali volat »ach svatyně Ekur«,
mladé dívky nepřestávaly volat...
(1 řádek zničen)

mladí muži nepřestávali volat »ach dýko k boji«.
210 Jejich nářek byl pláčem nad rodiči Enlila.
(1 řádek fragmentární)

Tehdy Su'en, Enki, Inanna, Ninurta, Iškur, Utu,
Nusku a Nisaba, velcí bozi,
pro usmíření Enlilova srdce
sami k němu se modlili:

215 „Enlile, nechť městu, jež město tvé zničilo, jak tvému
městu se vede,
ať město, jež svatyni tvou vniveč obrátilo,
jak Nippur je zničeno!

Studnice jejich města ať naplní se lebkami,
obyvatelé ať jména svá zapomenou,
bratr ať nepozná bratra svého,
220 dívka mladá ať ve své světnici běduje!

Otec v domě svém, kde žena zemřela mu, nechť pláče
hořce,
jak holubi v děrách svých nařiká!
Nechť je jak vrabce v koutech pobíjejí,
ať jako hrdličky jen strachem vrkají!“

225 Podruhé Su'en, Enki, Inanna, Ninurta, Iškur, Utu,
Nusku a Nisaba, velcí bozi,

pohled svůj na město upřeli,
zlou kletbou prokleli Akkad:
„Město, které jsi napadlo Ekur, Ekur je Enlil!
Akkade, který jsi Ekur napadl, Ekur je Enlil!

230 Z tvých hradeb čistých, jakkoliv vysokých, nechť zní
jenom nářek,

svatyně tvá nechť je zasypaná, jak byla by jen zemí,
v chrámu tvém Dubla, kde stojí, bozi Lachama
nechť jak muži zpítí na zem si lehnou!
Hlína tvá nechť se zpět do oceánu Abzu vrátí
235 a hlína, již Enki proklel, nechť opět se stane!
Obilí tvé nechť do brázd zaroste zpět
a obilím, jež Ašnan proklel, se stane!
Trámy tvé nechť zpět do lesů svých se vrátí

- a stanou se dřevem, jež Ninildumma proklel!
 240 Ten, kdo jen dobytče tloukl, nechť stejně svou ženu
 tluče,
 kdo ovce jen zabíjel, nechť zabíjí nyní děti!
 Tvůj ubožák nechť potomky své drahé do vody vrhne,
 děvky tvé ať se samy ve dveřích svých domů věší,
 kněžky a chrámové kurtizány, jež matkami jsou,
 ať děti navrátí.
- 245 Tvé zlato nechť jak stříbro se prodává,
 tvé stříbro nechť jako špinavý kov se prodává,
 tvá měď nechť jak olovo se prodává!
- Akkade! Tvůj silák síly ať je zbaven,
 tvůj mladík ať silou svou ani košík nezvedne!
 250 Tvůj zápasník ať ze síly své radost nemá, ať leží
 v temnotách!
- Lidi toho města ať sklátí hlad.
 Bohaté děti, jež dříve jen nejlepší jedly chléb, ať nyní
 i po trávě sahají,
 muži, co dříve jen nejlepší plody si odnášeli, ať ze
 stolů sbírají zbytky,
 ať řemeny z dveří domu otce svého,
 255 ty řemeny kožené, nyní zuby svými žvýkají!
 Na palác tvůj, jenž pro radost srdce byl stavěn,
 ať úzkost padne,
 zlí duchové ve ztichlé stepi ať bez ustání křičí,
 ve stáji tvé, dříve tak čisté,
 ať lišky, co v sutinách sídlí, svým ocasem zametají!
- 260 V branách tvých, pro zemi stavěných,
 ať ptáci ustrašení svá hnízda si staví!
 Ve městě, kde pro víření bubnů nelze již spát,
 kde nikdo v klidu neusíná,
 dobytčata Nannarova, jež ohrady plní,
 265 nechť jako zlý, jenž stepí a mrtvými místy obchází,
 hlasitě bučí!
- Na březích tvých, po nichž chodili ti, kdo lodě vlekou,
 nechť vyroste vysoká tráva
 a na cestách tvých, pro vozy určených, ať plevel bují!

- A ještě: na březích tvých, po nichž chodili ti, kdo lodě
 vlekou, kde kdysi se kanálů tyčily náspy,
 ať nikdo za horskými kozami, za ovce divokými,
 za hbitými hady hor nechodí!
- 270 Tvá step, rodící kdysi nejlepší trávu, nechť rákos
 nářku plodí!
 Akkade, řeka tvá, přinášející sladkou vodu, nechť jen
 vodu slanou dává!
 Tomu, kdo řekne »v tomto městě chci bydlet«, nechť
 toto místo příjemné není,
 pro toho, kdo řekne »v Akkadu chci se usadit«,
 nechť není zde vhodný tábor!
 Nyní, kdy Bůh slunce načíná den, nechť se tak stane!“
- 275 Na jeho březích, po nichž chodili ti, kdo lodě vlekou,
 vyrostla vysoká tráva,
 na cestách pro vozy určených vybuchel plevel.
 A ještě: Na jeho březích, po nichž chodili ti, kdo lodě
 vlekou, kde kdysi se kanálů tyčily náspy,
 nikdo za horskými kozami, za ovce divokými,
 za hbitými hady hor nechodil.
 Step jeho, rodící kdysi nejlepší trávu, plodila jen rákos
 nářku,
 280 řeka Akkadu, sladkou vodu přinášející, dávala jen vodu
 slanou.
 Tomu, kdo řekl »v tomto městě chci bydlet«, nebylo to
 místo příjemné,
 pro toho, kdo řekl »v Akkadu chci se usadit«, nebyl
 zde vhodný tábor.
- Za to, že Akkad zničen byl, Inanně budiž sláva!